

VAKANTIE
PARK

H
O
T
E
L

K
O
O
S
M
O
S

Ik ben elf en zie mijn ouders in de achteruitkijkspiegel.

Papa zit aan het stuur, mama hangt met haar gezicht boven het opengedraaide raampje, haar haren in de wind.

Het ruikt in de auto naar geplette bananen en warm leer.

‘We zijn er bijna,’ zegt papa.

Vanaf de achterbank zie ik hoe we langs de steenweg en de weides rijden. In de verte liggen de duinbossen waar vorig jaar een vrouw werd gevonden, ingepakt in plastic.

Ik leg mijn handen onder mijn billen, die plakken aan de leren achterbank. Ik heb een short aan die mama voor mij in de sportwinkel heeft gekocht. Hij is roze en iets te strak.

Het regent heel zachtjes. Op de radio hebben ze het over de vulkaanuitbarsting van de Etna. Ik hoor: magma, lava. En hoe dat vuur, vanbinnen verzameld, als een raket naar boven schiet.

‘Eindelijk. We zijn er.’ Mama zucht. Ze steekt haar armen uit het raampje en wuift naar de vlaggen die naar ons zwaaien.

‘Hotel Kosmos.’

We hebben het gehaald.

Hotel Kosmos is een vakantiepark met driehonderd kleine bungalows. Aan de ingang staat een groot gebouw met een glazen koepel. Er zit een restaurant in, een café, een bowlingbaan, een supermarkt en een zwembad met drie glijbanen. Ervoor is een grote parking met een parkwachtershuisje, verderop liggen een kinderboerderij, een tennisbaan en een wasse-rette. Ik weet dat omdat we vorig jaar ook tien dagen op vakantie waren in Hotel Kosmos.

Aan de ingang staat een groot bord met VAKANTIE-PARK HOTEL KOSMOS. De laatste S hangt scheef. Naast het logo van Hotel Kosmos blinken gele sterren.

‘Wat betekent kosmos?’ vraag ik aan papa.

‘Kosmos betekent ruimte.’

‘Zoals in de ruimte?’

‘Ja, zoals een heelal.’

‘Ik snap niet waarom ze dit hier Hotel Kosmos noemen. Het is niet eens een hotel, het is een vakantiepark.’

Papa lacht.

‘Je kunt even je planeet verlaten en hierheen komen.’

De man van het parkwachtershuisje laat ons binnen.

Bij de receptie werkt een vrouw met het gezicht van een teckel. Haar naam is VERA M. EVERMAN. Op het speldje op haar borst staat haar naam met vier vlaggen erbij, zo kun je zien welke talen ze spreekt. Er is ook een Duitse vlag bij. Er staat een Duitse familie aan de receptie, maar ze begrijpt niets van wat ze zeggen. Vera M. Everman geeft ons een plattegrond en de sleutel van huisje 213, in de gele zone.

Ons vakantiehuisje staat in het donkere deel van het park. Het ruikt er naar vocht en bos. De regen slaat tegen de ramen van de keuken. Papa controleert de oven.

‘Hetzelfde soort huisje als vorig jaar,’ knikt hij.

Naast onze bungalow staat een groter huis waar een gezin aan het uitpakken is. Ze zijn met negen en lijken allemaal op elkaar. ‘De familie Dalton’, noemt mama ze. Ze hebben een busje met drie plaatsen voorin. En daarachter zijn nog twee banken. Het lijkt alsof ze alles van thuis hebben meegenomen, zo veel spullen komen er tijdens het uitladen uit. Strandstoelen, parasols, koeltassen, badmintonrackets, grote zakken vol waterschoenen en slippers,

een volleybalnet, klapstoeltjes, een barbecue, grote jerrycans met water. Op het fietsenrek achter op hun bus staan drie mountainbikes.

De moeder loopt op slippers rond in de regen, haar haren in een vlecht. De kinderen hebben allemaal hetzelfde blonde, touwachtige haar. Zes jongens en één meisje. Ze dragen alle spullen snel naar binnen en springen tegelijk op elkaars rug. Vader Dalton zweet als een otter. Met een blik bier in zijn hand gaat hij onder het afdakje van de bungalow zitten.

‘Zo kan het wel weer, Troy,’ roept hij.

De jongen met het langste haar heet Troy.

We zijn opnieuw naar Hotel Kosmos gekomen omdat we alles hier kennen. We herkennen de kastdeuren, de bedden en de afstandsbediening. We weten de weg naar het zwembad en de supermarkt uit ons hoofd. We kopen macaroni en tweeliterflessen cola. We zullen één keer samen eten in het buffetrestaurant. We proberen de vakantie van vorig jaar te herhalen.

